kostis: „Sumalal oli punnus ja vättis selleşäraşt minu käest võlga.“ Rahvas õhkas ja palus. –
Et Saara saanil mitmugune maaleta pettus kor-
läks, hakas ka niks soldati naene Põltsama val-
las, Saduvere külas, ninega Madi, sida sama
hullust ja hullamist tegema. Tema oli mõni
kord Soërul käinud, vättis jüs otse, apsetas ou-
kümne aastaşt tuzart selleşama töö peale, mis
kadrit Soërul oli näinud tegerat. Madi ise ka
rääkis hullupea juttu ja segasivad mõlemad,
ema ja tütar, rumalat rahvaşt ja tegivad sel
ümbpöörapsels. Naesed jäzsivad kaja ja maja,
pere ja veised sumala kaoleks, istusivad Ma-
li juures ja olivad temä ja ta tütre karalat
jampsimist kuulamas, et kingele head saada
kuida rumalad uskusivad ja rääkisivad. Nägi
ta selle kalbi ja kurjamäelise petja ning rumu-
late segaja juure rahvaşt kõigilt paolt kokku
pani petja tüdruku riudade peale raha, mis
„kümlarahaks“ nimetodi, mis vahel 10–15 rbl.
„korroja auti; ja kui rumalad andjad kambe-
rist välja läksivad, kiskus pandi. Ka oli

mõistnata rahvas kümnlaid rohkeste toonud,
nõnda et Terreska Hans, kelle majas töik
need asjad tehti ja räägiti, kevadel mitu leiļikat
kümnlaid müüs. Seesama Hans oli selle häbe-
mata töö juures nõnda saanud nõmmeleks,
kuida Saara saan omal ajal.

Üks laiļk, kõbratu ja vedeleja leşknaene, Vas-
ta vallas, Nõmla kihelkonnas, Viiamaal, nime-
ga Saanijürikaup Kreet, oli mitu aastat
Kipsi rannas venetšulades ja taga Narva kul-
kunnas ning kerjamiseja pead töitnud olnud.
Seesama tuli 1821. aastal oma päris paika
tagasi; aina hilpus ja rõbalas ning päälegi kurja
tõbeja taormastud. Ta leidis minõ omas sün-
diniseje tokas koopis teise rahva, kes ennest
pühaks rahvaks nimetas. Kreeda karalus mõ-
das peagi, kuida seda rahvaşt eneşe tätte ja
tema käest raha ja muid andeid pidi saama.
Tema hakas prohveti viisil rääkima ja kuula-
tama, et ta püha Vainu saanud ja Sunal
teda läkitanud pattuşt pöörmişt ja pattude
andeks andmişt kõigile kuulutama, kes tema